

8. szám.
Febr. 25-én 1860.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár: Évharmadra, azaz jan.—ápril hóra 2 pft., vagy 2 ft. 10 kr. új pénz; egész évre 6 pft., vagy 6 ft. 30 kr. új pénz. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárúrsnál.
Kiadó-hivatal: Pesten egyetem-utca 4-dik szám.

V. kötet.

A H Ó E M L É K.

Dzsingiszkánnak idejében
Azaz, hogy holta után
Első fia Oktaj khán
Látott ilyen nagy csudát.

Jeges Óbi tenger mellől
Hová számüzötten él,
Vidám, napfényes hazákat
Látogatni jött a tél.

Urnak is roszt ott, a hol van,
Vendégnek meg szörnyeteg,
Zuzmarázos a szakálla,
A palástja fergeteg.

Ottan egész Ispahánig
Hóval mindent elfedett.
Hajló pálmák úgy bámultak
A fehér puszták felett.

De még jobban bámulta azt
Oktaj khán, a fejdelem,
Ki *messelte be* országát
Ilyen szépen hirtelen?

„Nosza ezen égi mészből
Emlékszobrot rakjatok
Itt a pusztán, arról tudják
Meg a késő századok,

Hogy itt egykor Oktaj khán élt :
A tenger és föld ura,
A csillagok testvéröccse
És a napnak sógora.

Apám egykor pyramidot
Emberfökből emele,
Im számomra csillagoknak
Hamva hull az égből le.

Angyaloknak fehér tolla,
Tündéragyból dült pehely,
Mit az Isten pitvarából
A szél idáig lehell.

Ebből rakjatok lobort, itt
Álljon hírem nagy jele.
Nevemet és az évszámot
Mélyen véssétek bele!“

Megtevék, a mit parancsolt,
Összehordták a havat,
Készen állott a nagy emlék
Három nap és éj alatt.

Százezeren hordták hozzá
A mennyei anyagot;
Cheops király pyramidja
Nem volt se szebb, se nagyobb.

Belevésték Oktaj nevét,
Kiczifrázták oldalát,
Az aljára oszlopokat
Tetejébe kupolát.

Mikor aztán minden megvolt,
A tél megint hazatért.
Átengedve a tavasznak
S virágnak a csatatért :

Jött a forró nap, mosolygott.
A merész emlék felett
S csupán gúnyos mosolyától
A csodamű odalett.

Fogy az emlék, lassan, lassan,
Nem nyul hozzá semmi kéz,
Nem bolygatja ember, mégis
Egyre múlik, egyre vész.

Oktaj khán szakállát tépi,
Kirendeli hadait :
Vigyázzanak, lessenek rá
Éjszaka ki jára itt?

Ki pusztit, ront az emléken?
Ki dönti le oszlopát?
Már egy tornya is hiányzik.
Nyársra! a kik ellopák!

Százezerek éjjel nappal
Ott strázsálják a lobort,
Láthatlan kéz egyre rontja,
Azt sem tudni, hogy ki volt?

Tudós Murza, a vén mágus
Szól a khánhoz: „óh nagy úr!
Kié minden föld, mit átfog
Az Indus és az Amur.

Egy millió ötszáz ezer
Kardos ember vezére,
A napnak és — földalatti
Kukacoknak testvére,

Fia a nagy Temudzinnak,
Sarja dicső khánoknak
És ősapja unokáknak
— A kik koldulni fognak:

Az emlék, mit összehordtál
S mibe vésted nevedet,
Ezt te minden hatalmaddal
Többé meg nem védheted.

Ez itt semmi. Dicsőséged,
Mit rá véstél — nem igaz
Vizből lett; a napsugártól
Ismét vízzé válik az.“

K—s M—n.

GÖZNÉLKÜLI UJ FÖLFEDEZÉSEK.

Tufferdamter civilization! Uraim! soha sem láttam a nemes divatkórságnak oly rögtönzött fattyát mint a b.-ujvárosi cserépvetőben. Nagy képzelenség illet még mondani is tudom én jól, hogy „cserépvető és divat cserépvető! — cigánygyarmat, — aztán még divat, — sőt mi több, újmódi krinolin!“ Te is ecsém mossziő krinolin ide hallgass, mert túl jártak az eszeden, halhatatlanságod nagy diplomáján olyan foltot ejtett egy cserépvető cigánymenyecske, a mit még a leg-erősebb szalamia spiritus sem fog kivehetni, sem semmi fleckpuczernek nem álland hatalmában azt onnan kidörgölni.

Azt láttam már, hogy czéklával pirosította magát egy falusi Vénus, tudom hogy a suviczkot a kormos lábos is kipótolja, tudom, hogy a dohány surrogatumaúl a fordított pipaszár meg a bagó jó — de hogy steifrokot vagyis krinolint ily módon lehessen csinálni mint ahogy én láttam, soha, de soha sem hittem volna el — ha kivált még más mondandja (persze magamnak sem nagyon hiszem ám el azért, de a tisztelt publicum kedveért még sem merek kétkedni benne).

Láttam tehát ez ujj módi krinolin-fabrikát a b—i cserépvetőbe, mint mondám is már, a hová épen a télen, miután a szék nagyon alám talált melegedni, egy kis sétát tettem — a kunyhók egyikének ajtajában ácsorgott egy sугár cigány menyecske, feltűnt előttem, pedig tudja Isten hiszen nem volt rajta valami átheriesség egyéb a perkál ingválnál, azért még is feltűnt annyival inkább is, mert ösmertem jól (no de nem kell aztán holmi megjegyzéseket tenni) igen tehát, mert ösmertem, csodálva hogy ez alkalommal oly czölöp termete volt, meg nem állhatám, hogy meg ne kérdezzem tőle, hogy „mi lelt Klári?“

— Nem lelt engem semmiteméns úr,— vagy hogy is mondta, alig jut eszembe, úgy meg talált

tisztelni pedig nem vagyok zsidó „hát aztán meéért kérdi a téns úr“ — „hát látod Klári, én biz azért kérdem mert olyan lapos sугár vagy most, nem pedig olyan mint mikor a faluba billegsz befelé, mi lelt, hova lett a termeted? — „Jaj téns uram, oda be van az én termetem, most igazitom az ünnepre, ha nem restelli, meg is nézheti „Na perse már hogy ismertem Klárit, bementem biz én a kunyhóba. — — Nem irom le milyen volt belől a hajlék, $\frac{1}{4}$ dét a boglya kemenceze foglalá el — erre meg egy vászon szoknya volt ráhúzva jó feszesen, a mit egy vén banya dörgölt tetőtől talpig

krumplival. — — Kivül meg gyengénszúróval ugyan csak fütött valami emeritus vajda a boglyába: — meleg volt mint a pokolban, alig állám ki, s csak annyit kérdeztem Kláritól, hogy hát ez a termeted a mit a kemenczére húztak? „Az ám téns úr, látja olyan kemény lesz, hogy még meg is kondúl mint a harang ha jól körül dörgölik, mert másképp nem is kell ha csak nem nagyon kemény.“

— Már ez utolsó hangot, úgy hallám, hogy magam is majd meg keményedtem.

Na már most, aztán mit méltóztatnak ehhez mondani nagy érdemű kedves drága olvasóim?

Csak nincs penetransabb portéka a divatnál, mert a hová ez beszagol, kipusztíthatatlanná válik ott, s látjuk, hogy elkezdve a palotákon

egész a cserépvető kúnyhókig szemtelenkedé be magát.

Nem elég oh uram Isten, hogy a szegény krumpli a mai világban egész elbetegesedett már, hanem ily pestilentialis pusztító sors is előállt ellened, óh drága pityóka — eddig jó voltál a gyomor falai közé is, s most ime még magára ken már a cigányasszony is.

L. F.

Péter gazda.

Péter gazda ép a falu végén lakott, hol igen meg vala az a szokás, hogy lovat itatni csak Péter bácsihoz mentek, mit ő nem legszívesben nézett; s csak azért látogták őt, mert a kútnál vályu is volt, aztán deszkázatot sem igen szokott tartani.

Szép nyári est volt, Péter bácsi éppen akkor lépett ki nagy bodor füstök között küszöbére, midőn egy pörgekalapos, gyolesgatyás ficzkó három lovat kötöze a ház előtt.

— Hord el magad! — rivalt reá — a világ lovát csak nem fogjátok itt itatni?

— Elmegyek gazduram! nem is látnak többé! — volt a válasz s felkapva magát az egyik lóra, elillant.

Másnap jött rá Péter gazda, hogy biz azok az ő lovai voltak.

A legszebb éneksor.

Tanítói vizsgálat elé állították a fiatal iskolárt, ki tanszékét, egy bortermelő helység szalmafedelű akadémiájában vala elfoglalandó.

A vizsgáló öreg tanító fontos képpel eme kérdést gördíté a neoprocedens — vulgo vadtanár — elé.

— Ugyan domine confrater! a Zsoltárok vagy dicséretetek közül, melyiket éneklendi mindaddig mig élend, legszívesebben? vagy is: véleménye szerint — melyik a legszebb legszivrólszakadtabb és legszivhatóbb vers és annak melyik sora?

A kérdésbe a jóakarattal teljes öreg egészen belesterkesztette a feleletet. — De a vadtanár gonosz vala; — neki nem a 146 Zsoltár első versének két utolsó: — hanem a 168-dik dicséret hatodik versének — egyetlen — hetedik sora tetszett.

A 146-dik Zsoltár idézett pár sora így van:

„Én az Úrnak éneklek

„Mind addig miglen élek.“

A fiatal tanítónak tetsző és szivható sor pedig ez:

„Szolgáltasd ingyen az italokat.“

Barbor.

Vén nőkre.

Éhség és vén nő: választani köztte nehéz tárgy!

Mert koplalni bajos, a feküvés keserűbb.

Koplalván vénnőt, aluván kívánta az éhet

Phillis. Hejh be nehéz és sanyarú sora volt.

Parmenio.

Furcsa erszény.

Egy huszár 1815-ben Párisban állomásozván, néhány aranyat szerezgetett, s azokat, hogy senki tőle el ne lophassa, a kardhüvelyben tartogatta. Egy napon rá gondolta magát, hogy ma nagy urat fog játszani, elment egyik legnagyobb vendéglőbe, s ott mindenféle drága

verteieneket, hanem elő kiáltotta a pinczért, hogy majd fizet és elmegy. — Nem valami szelid hangon beszélhetett, mert a pinczér remegve számlálta elő az összeget. Erre a huszár kihúzta kardját hüvelyéből, hogy majd az abba rejtett aranyokkal fog fizetni.

ételt és italt parancsolt magának, nem bánta, ha mindjárt három aranyja megbánja is. Mellette francia urcsok és volt napoleoni tisztek ültek, kik tekintetökkel s megjegyzéseikkel annyira felboszanták, hogy nem sokára szikrázó szemei és felkuszált bajusza miatt kezdett hasonlítani a mérges emberhez, de nagyon szégyenlette volna fegyveres ember létére bántalmazni a fegy-

Ezt azonban oly heves mozdulattal tette, hogy a pinczér azt hitte, hogy saját fülével fognak most neki megfizetni, és sietve elkotródott, egy pár eszűfolódó uracs is megoldotta a kereket, csupán a napoleoni tisztek néztek daczosan szemébe, a huszár pedig kivett egy aranyat, s azt az asztalra téve, úriás mosolylyal távozott.

A fufangos baka.

B* fővárosba hajdanában T* ezredbeli közvitéz, ki már többször felvitte az őrmesterségig, de pajkossága és szurkos marka miatt mindannyiszor visszaesett, történt hogy több társával egy fűszeres boltba, — melynek két-felül volt ajtaja — bement, társai vásároltak, így a bolti személyzet figyelme elfoglalva lévén, az ügyes katona hirtelen felkapja a bolt egyik ajtajánál lévő mutatványul kitett kerek sajtot, azzal ki s a másik ajtón pedig bejött, és egész humanitással szól a fűszerészhez.

— Letehetem uram ide ezt a sajtot, mig vissza jövök?

— Szivessen, csak tessék letenni.

Néhány perc múlva ismét visszajön s az említett kerek sajtot kezébe véve mondá:

— Tartozom uram valamivel ezért a sajtért?

— Semmivel — lőn a felelet.

Emberünk elvitte a sajtot s a katona laktanyán társaival együtt jóízűen elköltötték. Kis idő múlva észreveszi a fűszerész, hogy a kerek sajt hiányzik, még pedig az, melyért ő mitsem kért, rögtön azon ismeretes katona kapitányához menvén, panaszt tesz, hogy Sz. közvitéz bolt-

jából egy kereksajtot ellopott, mire a százados röviden válaszolá.

— Mért nem vigyáz az úr portékájára, holott a vád-

lott egyént ez érdemben jól ismeri, ki még ma ujjolag is képes önt meglopni.

A fűszerész erre azt mondta, hogy az lehetlen, a százados pedig mondá :

— Jól van, ha ezen egyén önt minden figyelmed-
czára másnap ujjan meglopja, követelését elveszti ; ha
pedig ezt tenni képes nem volna, ön kára megtérít-
tetik.

Ennek következtében a százados Sz. közvitézt elő-
hivatá, komoly hangon így szól hozzá :

— Te W. fűszerészt megloptad, elidegenítvén tőle
egy kereksajtot, ezért bűnhődni fogsz 25 botütéssel.

A közvitéz mentségére felhozá, hogy ő nem lopott,
mert nyilván a fűszerész engedelmével és oda adásával
hozta el a sajtot.

— Ez pusztá vak mentség — mondá a százados, —
a 25 botütést megkapod ! hanem, ha még ma azon fű-
szerészt meglopod, elengedem a büntetést.

Erre a közvitéz mondá :

— Az lehetlen, mert őrszemmel vigyáz reám, —
kis gondolkozás után a századoshoz fordulván így szól
— ha egy ezüst huszast ad kapitány uram, megteszem
azt is.

Kérése teljesült, megkapta a huszast, melyet a
20 száznál keresztül lyukasztott, ismét betapasztá azt,
ezzel két egyforma barna üveget — melynek egyikét
vizzel tölté meg, magához vesz s elmegy azon fűszerész-
hez; beléptekor csupa vigyázatból tátott száj és szem-
mel fogadták ezen jeladással : „Aufpassen“. A közvitéz
elővesz hátulsó zsebéből egy üres üveget s kér egy-
huszasért spiritust, ez neki megadatván, elteszi az üve-

get, honnét elővette és oda veti az említett lyukas
huszast : meglátja a fűszerészt s felkiált.

— Nem kell!!! meg akar csalni, ez a huszas lyukas,
vissza a spiritust.

Ezzel a baka a másik zsebéből a vizzel tölt palaczkot
kivetve azon határozott kifejezéssel, „jól van tegye félre
hát ezen üveget, míg visszajövök, hozok érte jó huszast,“
ezzel tovább ment egyenesen századosához, ott előveszi
az üveg spiritust :

— Itt van uram, teljen kedve, — most már igazán
megloptam a fűszerészt.

A százados a történt dolgot elmondatá vele, azon-
nal együtt azon fűszerészhez elmentek, ki már előre ne-
vetett és mondá :

— Herr Hauptmann, megnyertem a fogadást.

A kapitány pedig viszonzá.

— De én nyertem meg, itt az ujonnan lopott spiritus.

— Az lehetetlen, — szól közbe a kereskedő, mert az
nálam van.

— Igen uram, az viz, tessék megkóstolni — miről
a fűszerész csakhamar meggyőződött, ezzel savanyu
pofát vág, kivesz zsebéből 2 pftot, oda nyújtja az ügyes
közvitéznek ezen szavakkal :

— Fogadja ezt tőlem, de ne jöjjön többé boltomba
vásárolni.

Csak elébb fogait hegyesíti meg.

Z. úr öltözködése közben épen fogait kefélte, midőn
X. asszonyság szolgálója hozzá jő és ebédre invitálja.

— Nő! el fog jönni? — kérdé az asszonyság haza-
érkezett szolgálóját.

— Igenis ténsasszony, eljő, csak elébb a fogait he-
gyesíti meg.

ÜSZÖGÖS KALÁSZOK.

Egy kazalból kiszedegette a túrpásztói tűzok.

VI.

Ideálomhoz.

Te lakozol magas emeletes házban,
És én itt lakozom kis földszinti lakban.
Összes örömemet csak abban találok,
Ha arra gondolok: mily jó vis-a-vis-m van.

Ha arra gondolok, hogy e vis-a-vis-nak
Szerelme madár lett: aranyos kis pintyem,
Oly kalitba zárva, melynek nincs rostélya,
S még sem repülhet ki, mert e kalit — szívem.

Sokszor kételkedtem forró szenvedélyről,
Önmagát áldozó igaz szerelemről;
Te vagy te szép angyal, ki nyilván meggyőztél
A hű szerelemnek jó oldala felől!

Máskor is laktam már ily földszinti lakban,
Penészes falak közt, romlott levegőben:
(Tudom: nem volt költő széles e világon
Ki *napsugarakért* kunyorált vón' hőbben).

Drága kedves lélek, megtudád balsorsom,
Sietél is rögtön segíteni rajta,
Kifizetéd minden... minden adósságom.
— A szerelem *legjobb oldala* e fajta! —

Ezüsttel váltád ki korhely kedvesedet,
Az ezüst pediglen *tizenhárom* próbás;
De most megelégszem *három* próbással is:
— *Arannyal* váltsd ki a szerencsétlen flótást!

VII.

Hosszú haj, és hosszú—ész.

„Hajtsd a fejed az ölembe,
Kebled pihenjen keblemen,
Lelked legyen egy lángelem,
Szived égjen szerelemben...”

Ó ne siess szép galambom,
Ne siess még karjaimból,
Mint kis bimbót levelei
Védelek sors viharitól!

Igy hazudtam az ígéket...
Te meg erre ezt feleled:
„Ugyan kérem, szabad tudnom,
Hogy az úrtól vajjon ki — *véd!*“

VIII.

Az már más!

Először így szólék: „Mint szeretlek téged!”
Hát ime felébredt régi büszkeséged.
S úgy néztél arcomra, mint nap a fellegre:
Gyönyörködtél kinos lelki küzdelembé’.

Másodszor így szólék: „Elvonnék téged!”
Hát szépen lelohadt régi büszkeséged...
S nem néztél arcomra, hanem az ujjamra:
Ugyan csillog-e hát a — jeggyűrű rajta!

IX.

Iskolás kis fiú baja.

Édes apám, édes anyám,
Beteg vagyok, nagyon beteg, —
Lelkem, testem, mint félnék nyúl
Agár előtt — ép úgy remeg.

És nem tudom, mi a bajom?
Tegnap délben nem is ettem —
Mint hogy bezárt tanító úr,
Hát csak száraz — kortyot nyeltem.

De nem is vágytam ebédre:
A tanító úr kis lánya
Hozzám sompolygott délután,
S kalácsot nyomott táskámba; —

És oly szívesen nyújtá át
Az az ártatlan kis angyal:
Hogy illőnek tartám mindjárt
Megköszönni — csókjaimmal...

És azóta beteg vagyok,
Beteg vagyok, nyughatatlan,
Ha kalács, s csók jut eszembe,
Mikre szomjam olthatatlan! —

X.

Ki keresi?

De szép ruha... ó de illik
Arra a fehér személyre;
Csak két szárnya hiányzik még,
S repülhetne fel az égbe...

Csak két szárnya hiányzik még?
S egyéb semmi?... semmi... semmi...
Legfelebb is — *tiszta erkölcs*;
No de azt itt ki keresi?

Bajusznövesztő szer.

— Ugyan kedves bátyám! mitől nőtt oly szép bokorra a bajusza? — kérde a S.-Patakról hazafelé gyalogló kamasz rhétor a lyányvári érdemes tanítótól, ki-nél elest veledvén szállást kért és nyert.

— Biz öcsém, én éhnyállal kenegtettem, attól nyult és verődött ily bokorra.

A fáradt fiu hatalmasan nyalogatja mutató ujjá hegyét és szemrehatólag dörzsöli azt — jövődő bajsza termőföldére az orra alá.

— Értem öcsém! értem; mindjárt vacsorálunk.

Elérté a bátya az öcsese baját, ki igen éh gyomorral jött éji szállására.

Asszonyosság ez az úr?

Tavaly a szegedi indóház előtt beszélgettem egy lipcei commis voyageurrel, ki az ottani (t. i. lipcei) divat szerint egy nagy női kendőt viselt sháwl gyanánt, melyből annyival is inkább furcsán nézett ki, mert azt mint a nők sarokra szedte úgy, hogy épen hátát beterítette vele. Egy szegedi embert vettem észre, hogy járt kelt ott körülünk s nézegetett bennünket, mikor aztán

elváltam beszélgető társamtól, egész bizalommal szólított meg:

— Ugyan kérem: *asszonyosság ez az úr?*

Alle beide.

X. ezrednél szolgált egy becsületes magyar legény, kinek más baja nem volt csak az, hogy a exercitiumot nem tudta megtanulni németül, más különben pedig már régen avansirozhatott volna. A közlegény czímet pedig megunta már, miért is egy jó barátjához folyamodott tanácsért, mit legyen teendő hogy legalább káplárságra vergődhessék.

— Hát barátom — szolt ez, — ha megtudsz három kérdésre felelni a holnapi paradénál, úgy teljesedik kivánságod.

— Már annyit csak megtanulok tán — mondá — s fogjunk azonnal hozzá, hogy mi előbb végít járjuk. Tehát először kérdeznek hány éves vagy? mire azt válaszolod: — Einundzwanzig Jahr; másodsor azt, mióta szolgálsz a katonaságnál? a válasz rá: „Zwei Jahre“; harmadik kérdés, hogy érted-e a német és magyar nyelvet? mire a válasz: „Alle beide“.

Elérkezvén a nagy nap, a vizsgálat napja, az illető ezredes azon kérdéssel fordult hozzá:

— Wie lange dienst du?

A mi hősünk sorjában tanulván a válaszokat, azt viszonzá: „Einundzwanzig Jahre“.

Persze az ezredes látta, hogy e legény még igen ifjú, kérdezé:

— Also wie alt bist du?

— Zwei Jahre! — volt a válasz.

Természetes, hogy azt kellett gondolnia, hogy bolonddá akarják tenni, mondá — Bin ich ein Narr oder du?

„Alle beide“ volt erre a válasz.

Kakas Márton emléklapjaiból.

=(Hogy ölte meg a szabadkai késes a német nyelvet.) For zajg nes das dieser gégen vertiger Gesel mild Namen Joseph Szekerási is Pauj K. A. Messerschmidt gearbajtet fünf Monat und ibrigen zajt pauj mir ferhalten saine zajt flajsig.

Den 22. Oktober 1859. Mári Theresiopel A. J. Messerschmidt.

— Komának hitták az öreg pátentális katonát a falujában. A keresztelés szertartása alkalmával egyszer, a pap által a kereszt szülőkböz intéztetni szokott kérdésekre jön a sor:

— Ellene mondasz-e az ördögnek?

— Ellene mondok istálom.

— És minden cselekedetinek?

— Annak és ellenemondok.

— És minden *pompájának*?

— Má engedelmet istálok a tisztelendurtól — mond a kissé nagyot halló öreg vitéz, a kérdést rosszul értve; hanem a *komániának* — — annak nem merek ellenemondani! Inkább ha másképen nem lehet, hát lemondok a komaságról.

A la Paganini változatok,

egy szál húr helyett
egy szál kadencián.

A hogy Kakas Mártont febrángatják az ágyból, hogy referáljon
a farsangról.

„Kakas Márton, voltál bálba’?”

„A szemem is félre áll ma,
Annyifelé voltam válva;
Voltam asszonysági bálba’,
A gyönyörű ősi gála
Hős fiak sarkantyús lába,
Deli lyánkák fűzött válla
Egészen szívemre szálla.
Jó kedvemnek az a szála
Lassadán kicsinnyé vála;
Magamban azt deklarálva,
Hogy ha már én rajtam állna,
Ez a tündér sok leány ma
Rögtön asszonysággá válna.“

„Hát még merre voltál bálba’?”

„Voltam a színházi bálba’
Saját arczba és nem ál-ba’.
Csak azon örülök márma,
Hogy nem hajtottam a kárba.“

„Hát még merre voltál bálba’?”

„Voltam a komité-bálba’,
Hová valék invitálva.
Leendő földesurakkal
Igen jól fraternizálva.
És ez mind nem volt hiába :
Mert az akademiára
Ezer forint haszon szálla.“

„Hát még voltál milyen bálba’?”

„Voltam három úri bálba’,
Szebbnél szebb volt mindahárma.
Magyar főkötő és párta
A szép nemnél ugyan járta,
Emlékeztén Sándor czárra,
Ki egykor azt declarálta,
Hogy mindannyi magyar dáma
Olyan ősi ruhájába’
Míntha királynékat látna;
No az ilyen úrnők járma
Már azután csak megjárna,
Akadna, a ki ráállna,
Ha épen be volna zárva
Egy ilyen zsarnok — karjába.“

„Hát még holott voltál bálba’?”

„Voltam a mérnöki bálba’?
Szépen ki volt czirkulálva,
A tánczterem nivellálva,

A társaság adaequálva,
A tánczok kikalkulálva,
A kedv gőzerőre szálla
S a barátság mérnök-láncza
Mindenkit egymáshoz láncz’la.“

„Hát még merre voltál bálba’?”
Voltam a színészi bálba’
Itten volt csak még „ad árma”
Ember szeme szive tárva,
Csupa jó ismerőst látva.
Odabenn palotás járta,
Odakinn meg volt a tálba’
Kolozsvári töltött szárma,
(Többet ér, mint egész Párma)
Világos virradtig járva,
Valánk ezen örömgárba’“

„Hát még merre voltál bálba’?”
„Voltam hiva még egy párba’;
De nem eresztett a párna :
Hanem hát — elég lesz márma!“

(Ezektől az impertinens szerkesztőktől az
embernek
Még nappal sincs csendes álma).

(Kakas Márton befelé fordul és tovább alszik).

= (Bájlentés). Tudtára adatik hogy K. P. — nél
holnap bal fog tartatódni kéretnek a hivatalos uri sze-
mélyek hogy nejeiket odahaza hagyák mert aszonyokrol
gondoskodva van.

R é b u s z.

A 7-dik számbeli rébusz megfejtése.

„Baka.“